

Arrest

nr. 130 129 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 24 september 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 17 september 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van 17 september 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 september 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J-M PICARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgende feiten blijken uit het administratief dossier:

1.1. Verzoeker dient op 7 januari 2014 een aanvraag in van verklaring van inschrijving als EU werknemer. Hij legt bij die aanvraag een Bulgaarse identiteitskaart voor alsook een arbeidsovereenkomst.

1.2. Op 18 augustus 2014 onderzoekt de Federale Politie, Centrale Dienst ter bestrijding van valsheden - documenten, de echtheid van de Bulgaarse identiteitskaart en stelt vast dat deze identiteitskaart vals is of vervalst. Deze vaststelling wordt neergeschreven in PV nr. (xxx).

1.3. Op 17 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT**

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire*

Aan de heer:

Il est enjoint à Monsieur:

Naam/nom: F.B.

Voornaam/prénom: /

(...)

Nationaliteit/nationalité: Marokko

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik

PV nr HV.21.LP.009016/2014 van de politie Vilvoorde

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene geeft een valse identiteit op.

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

- ☐ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;
- ☐ 3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public;

Article 74/14:

- ☐ article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite
- ☐ article 74/14 §3, 3°: le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de faux et usage de faux

PV n° HV.21.LP.009016/2014 de la police de Vilvorde

L'intéressé donne une fausse identité

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor valsheid in geschriften en gebruik, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

L'intéressé sera reconduit à la frontière en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

L'intéressé ne peut quitter légalement par ses propres moyens.

L'intéressé est susceptible d'être poursuivi pour faux et usage de faux; il existe donc un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

La décision de maintien est prise en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la même loi, l'exécution de sa remise à la frontière ne pouvant être effectuée immédiatement, l'intéressé doit être détenu à cette fin :

Vu que l'intéressé ne possède aucun document d'identité, l'intéressé doit être écroué pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage. »

1.4. Eveneens op 17 september 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 4 jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan de heer:

A Monsieur :

Naam/nom: F.B.

Voornaam/prénom: /(…)

Nationaliteit/nationalité: Marokko

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS: /.

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 4 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 17/09/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op .(2)

La décision d'éloignement du 17/09/2014 est assortie de cette interdiction d'entrée. / Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé(e) le .(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

☐ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften. PV HV.21.LP.009016/2014 Opgesteld door de politie Vilvoorde.

Hij maakte gebruik van een valse Bulgaarse identiteitskaart en een vals Bulgaars paspoort die hem niet toebehoren. Reden waarom hem een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

☐ *En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de quatre ans parce que l'intéressé a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux, afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.*

☐ *1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*

☐ *2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.*

L'intéressé constitue un danger pour l'ordre public parce qu'il a été intercepté en flagrant délit d'usurpation de nom. PV n° HV.21.LP.009016/2014 dressé par la police de Vilvoorde. Il a présenté une carte d'identité bulgare et un passeport bulgare ne lui appartenant pas. Raison pour laquelle une interdiction d'entrée de 4 ans lui a été imposée. »

2. Rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat de taal van de rechtspleging in casu het Frans in wezen is, zodat onderhavige zaak niet door een Nederlandstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou mogen worden behandeld. De raadsman baseert zijn stelling op drie elementen. Ten eerste wijst hij erop dat de bestreden beslissingen in twee landstalen werden opgesteld, met name het Frans en het Nederland. Daarnaast vermeldt hij dat verzoeker geen Nederlands spreekt maar wel Frans. Tenslotte verwijst hij naar artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), dat moet worden samengelezen met artikel 39 juncto artikel 17, § 1, b van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Hij benadrukt dat het in casu een zaak betreft die door een particulier wordt ingediend.

2.2. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

De bestreden beslissingen betreffen bestuursmaatregelen die werden genomen na controle of verzoeker voldeed aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, ze betreffen ambtshalve maatregelen nadat bij politiecontrole werd vastgesteld dat verzoeker in het bezit is van een valse of vervalste Bulgaarse identiteitskaart, een valse identiteit opgeeft en evenmin in het bezit is van de wettelijk vereiste binnenkomst- of verblijfsdocumenten. De bestreden beslissingen zijn derhalve geen antwoord op enigerlei aanvraag vanwege verzoeker. In zoverre de raadsman meent dat het hier een zaak betreft ingesteld door een particulier, moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bestuurlijke overheid is, maar een rechtscollege, zodat artikel 17, § 1, b van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken hier niet van toepassing is (zie in deze zin RvS 28 januari 2011, nr. 211.569).

Conform artikel 39, § 1 juncto artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient de onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is. Te dezen werden de bestreden beslissingen, die in twee landstalen met name het Frans en het Nederlands zijn opgesteld, aan verzoeker betekend in Vilvoorde, die deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied.

Dienvolgens dient de Raad overeenkomstig artikel 39/14, eerste lid van de vreemdelingenwet, de zaak in het Nederlands te behandelen. De taal van de rechtspleging staat niet aan de keuze van de partijen. Derhalve kan niet ingegaan worden op de vraag van de raadsman van verzoeker om de zaak in het Frans te behandelen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

3.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is voorzover zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het

inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is en de schorsing ervan gevraagd kan worden aan de gemachtigde. Ter terechtzitting wordt hierop geen antwoord geformuleerd door de raadsman van verzoeker.

3.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend - thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet - , dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van verzoeker inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.5.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.5.1.2. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De kern van het betoog is dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar een proces-verbaal waarvan hij de inhoud niet kent en die niet in

de bestreden beslissing is hernomen. Hij stelt niet te begrijpen waarom in het bestreden bevel wordt besloten dat zijn paspoort vals is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven van het bestreden bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, wat betekent dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, en dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik

PV nr HV.21.LP.009016/2014 van de politie Vilvoorde

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene geeft een valse identiteit op.”

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, “beweert” de gemachtigde niet dat verzoekers paspoort vals is.

De gemachtigde stelt wel vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, dat verzoeker op heterdaad betrapt is voor valsheid in geschriften en gebruik en dat hij een valse identiteit opgeeft. De gemachtigde verwijst voor deze vaststellingen naar het PV nr. (xxx) van de lokale politie van Vilvoorde.

De Raad merkt op dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het volstaat dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

Het PV nr. (xxx) bevindt zich in het administratief dossier en bevat volgende feitelijke vaststellingen:

“aard feiten: gebruik van valse authentieke en openbare geschriften, door een bijzonder persoon (particulier).

Omstandigheden vaststelling: Project Europa. Betrokkene is in het bezit van een vervalste identiteitskaart.

Heterdaad: ja.”

Aldus blijkt dat in het bestreden bevel op voldoende wijze wordt verwezen naar het PV nr. (xxx) van de lokale politie van Vilvoorde daar in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden weergegeven. Dit PV nr. (xxx) maakt een voldoende objectief stuk uit dat de bestreden beslissing kan staven. Verzoekers betoog dat hij geen kopie heeft kunnen verkrijgen van dit PV is dan ook niet dienstig, nu verzoeker voldoende kennis had van het voorwerp en de inhoud van het PV. Derhalve is op afdoende wijze gemotiveerd waarom de gemachtigde het bestreden bevel heeft genomen.

In de mate dat verzoeker lijkt aan te voeren dat hij niet begrijpt op welke basis is besloten dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik van een valse identiteit, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Het is in die zin dat de verwerende partij in haar nota dan ook ten overvloede verwijst naar een tweede PV nr. (xxx) van de Federale Politie, Centrale Dienst ter bestrijding van valsheden - documenten, waarin wordt uiteengezet waarop de vaststelling dat de Bulgaarse identiteitskaart van verzoeker vals is of vervalst, is gebaseerd.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt prima facie niet aangetoond.

De aangevoerde grieven zijn op eerste zicht ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan

4.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.6.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

4.6.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert aan dat hij zijn werk zal verliezen, alsook have en goed in België omdat hij het grondgebied zal moeten verlaten en gedurende 4 jaren niet zal mogen terugkeren.

Verzoeker wijst erop dat zijn werkgever eveneens een ernstig nadeel zal lijden omdat hij de enige werknemer is en zeer moeilijk vervangbaar. De werkgever zou bestellingen kunnen verliezen alsook klanten.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker een recht op verblijf genoot in België in de hoedanigheid van werknemer omdat hij voorhield een EU burger te zijn, door een Bulgaarse identiteitskaart voor te leggen. Nu uit het administratief dossier en de bestreden beslissing afdoende blijkt dat zijn Bulgaars identiteitsdocument vals is of vervalst, toont verzoeker niet aan dat hij nog een verblijfsrecht als EU werknemer kan genieten. Terwijl het vaststaat dat het nadeel dat een verzoeker inroept om de schorsing

van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel te verkrijgen in hoofdzaak aan zijn eigen toedoen te wijten is en hij door zijn eigen gedragingen niet zelf aan de basis mag liggen van de toestand waarin hij zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 8 januari 2003, nr. 114.306), kan de Raad niet anders dan vaststellen dat in casu lijkt te moeten worden aangenomen dat het eigen gedrag van de verzoeker aan de basis ligt van het nadeel waarop hij zich beroept, met name het feit dat hij het grondgebied moet verlaten en dat hij zijn tewerkstelling zal verliezen alsook have en goed in België.

Overigens is dit voorgehouden economisch en financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen (RvS 19 mei 2011, nr. 213.361). Indien de bestreden beslissing onwettig zou worden bevonden, zou het door de verzoekende partij aangevoerde economisch en financieel nadeel immers met een schadevergoeding kunnen worden rechtgezet (RvS 2 december 2012, nr. 152.170). De verzoeker zet niet uiteen waarom het te dezen anders zou zijn en voert geen andere elementen aan. Tenslotte benadrukt de Raad dat het voorgehouden moeilijk te herstellen nadeel persoonlijk aan verzoeker moet zijn zodat geen rekening kan worden gehouden met het voorgehouden nadeel dat de werkgever van verzoeker zou lijden.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangevoerd noch een moeilijk te herstellen nadeel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES